

Pagini de literatură autentică, dar și texte facile

Temp de șase zile, colective de teatru, de teatru de păpuși și marionete, interpreți ai montajelor literar-muzical-coregrafice și ai recitalurilor de poezie, din Capitală, au evoluat în cadrul etapei interjudețene. Cu acest prilej, s-a observat că juriile pe sectoare s-au dovedit mai puțin exigente în selecția formațiilor propuse pentru centrul București, în comparație cu faze de selecție similare din județe. Jumătate din timpul afectat centrului București ar fi fost suficient pentru a cuprinde tot ce merita să evolueze în această etapă superioară a competiției.

Am aplaudat câteva colective de teatru de o remarcabilă tinută artistică, care au impresionat prin firese și autenticitate. Mă gândesc la formațiile de teatru de la Întreprinderea „Electronica” (*Cu cine mă bat?* de Aurel Storin), Combinatul poligrafic „Casa Scînteii” (*Un băiat de nădejde* de Virgil Stoiculescu și Nicuță Tănase), Casa de cultură „Friedrich Schiller” (*Năpasta* de I. L. Caragiale, în limba germană), sau la grupul „Eveniment” al Ansamblului artistic al U.T.C. (*A opta zi, dis-dimineață* de Radu Dumitru).

În categoria teatrului scurt s-au impus montările *Fete în uniformă* de Dan Tărchilă (Casa Centrală a Armatei), *Iancu la Hălmașiu* de Paul Everac (Școala populară de artă), *Joc periculos* de Tudor Negoită (Inspectoratul Municipiului București al Ministerului de Interne), *Noapte fără somn* de Aurel Storin (Casa de cultură din Sectorul 5). Din păcate, au fost și multe colective care și-au investit talentul și pasiunea pentru teatru în texte

facile ori teziste, încărcate de precepte moral-didactice. Este cazul echipei Casei de cultură din sectorul 4, care a prezentat piesa într-un act *Reflectorul* de Octavian Giindu. Același lucru se poate spune și despre piesele *Eramenul* și *Cine-i al doilea?* de Dumitru Drăgan (Universal-Club — Sector 3). Am reținut două debuturi: *Urma ștergătorului de urme* de Mihai Radu Stroești și *Viața între două viraje* de Ioan Roman.

Dacă *Pălăria de pe noptieră* de Teodor Mazilu a dat prilej regizoarei Liana Bokor să realizeze un experiment merituos, deși discutabil (Casa de cultură a sectorului 1), echipa de teatru de la Modern-Club, în schimb, nu și-a motivat prin nivelul interpretării opțiunea pentru dificila piesă *Există nervi* de Marin Sorescu.

Neplăcută a fost confruntarea cu spectacolele unui regizor profesionist ca Harry Eliad, spectacole confuze, inegale. Esto vorba de *Moartea lui Vlad Tepeș* de Dan Tărchilă (Casa de cultură a sectorului 2), dar mai ales de *Umbrele copacilor, toamna* de Cristian Munteanu, unde folosește un decor și o distribuție neadecvate. În cazul primului dintre aceste spectacole, relațiile dintre personaje sînt, de multe ori, nearticulate cu evoluția dramei.

În majoritate, spectacolele de poezie și muzică, montajele literare au valorificat pagini de literatură autentică, clasică sau contemporană, deși au fost și unele care au adus pe scenă texte inexpressive. Se manifestă o tendință de folclorizare excesivă în structurarea scenică a spectacolelor. Imbinînd literatura bună și modalități moderne de comunicare scenică, au realizat spectacole vibrante, autentice, grupul „Cotidian” ICECIHM (*Sintem aici dintotdeauna*), Institutul de studii și proiectări energetice (*O floare pentru Terra*) și Școala populară de artă (*Tara de unde vin și Cînd și unul și celălalt merg înainte*).

G. G.

Spectacole pentru copii Itinerar I

Spectacolele pentru copii (teatre de păpuși, teatre de animație, teatre pentru copii și tineret) prezentate în faza interjudețeană realizează o imagine compozită; încercăm, în notațiile de mai jos, o ierarhizare în funcție de criteriul coerenței lăuntrice, de nivelul sin-tezei dintre diferitele compartimente ale reprezentăției.

● La GALAȚI, scenariul în versuri *La fașul cu frunza lată* de Nela Stroescu deapănă alert, în stîlul baladei populare, episoade ale isprăvilor unuia dintre eroii cei mai îndrăgiți ai poporului nostru — haiducul vi-

teaz, întruchiparea nădejilor de dreptate ale celor năpăstuiți.

Regizorul Traian Ciurea arhitecturează acțiunea, realizînd un spectacol unitar; minutorii-interpreți reușesc să-și caracterizeze pregnant personajele (se disting Miul Cobiul, Beizade și Ciupăgel). Scenograful Mircea Nicolau are o contribuție deosebit de importantă la expresivitatea montării. Am regretat prea multele intervenții ale corului vorbit — modalitate obișnuită a montajului literar, care nu face corp comun cu spectacolul de păpuși — din pricina accentului retoric.

● Și la BACĂU, regia (Petre Valter) colaborează bine cu scenografia (Ida Grumaz). În dramatizarea Nelei Stroescu după *Harap Alb*, memorabil rămîne — așa cum s-a mai scris, dealtfel, în revista „Teatru” — alaiul personajelor alegorice (Setiilă, Flămînzilă, Ochilă,

Gerilă, Păsări-lăți-lungilă), cu măști și proporții excelent găsite, de o mare forță de sugesție, animate expresiv și interpretate cu o paletă vocală de savoare populară.

● Problematică mi-a apărut colaborarea autor-regizor-scenograf la Teatrul de păpuși din CRAIOVA. Cunoscutul autor de teatru I. D. Sîrbu încheie o *Legendă a năului*, care parcurge milenii, propunând o tentantă ipoteză privind legătura dintre mitologia greacă și cea românească. Piesa are incontestabile valori poetice, însă densitatea înțeleșurilor mi se pare prea mare în raport cu specificul genului, ceea ce-i pune pe realizatori în fața unor mari dificultăți.

Spectacolul (regia, Horia Davidescu; scenografia — citeva păpuși excepțional de expresive — Eustațiu Gregorian) e grevat, mai ales în prima parte, de o anumită autonomie a componentelor sale.

● La BOTOȘANI. Lăzuca și Patrocle, drăgălașii eroi ai *Dumbravei minunate* (dramatizare după Mihail Sadoveanu, de Nicolae Massim; regia, Puiu Stoicescu), se mișcă într-un ritm dezlănțuit, pe o antonantă muzică modernă, beneficiind de amuzante poante regizorale și interpretative. Unele păpuși și mai ales decorul sînt însă afectate de diletantism, cîșele și elementele de natură au contururi banal-realiste, culorile sînt șterse și în combinații neinspirate.

Dintre cele două recitaluri actoricești, am preferat *Suflet de păpușar* al lui Sergiu Grigore (regia, Puiu Stoicescu), pentru emoția nostalgică pe care o transmite, pentru reușitul dialog dintre păpușar și Vasilache, pentru varietate în compoziția scenariului. Recitalul lui Al. Brumă mi s-a părut o demonstrație de măiestrie a minuirii, în sine.

● La PLOIEȘTI, în piesa *Petrică la Mini-technicus*, păpușile cu două țije, mișcate pe un podium fără paravan (de minuitori îmbrăcați în negru, plasați pe un fundal de aceeași culoare), par a evolua prin automișcare. Această tehnică farmecă, un timp (mai ales cînd în centrul atenției stă lăudărosul-fricos Petrică), dar, pe parcursul unui întreg spectacol, duce la monotonic.

Piesa, însă, e potrivită preocupărilor școlarilor, iar spectacolul (regia, Cristian Mihalache) e agreabil.

● La CONSTANȚA, o idee generoasă de piesă pentru păpuși: uritul pămîntului (eroul piesei cu acest titlu de Ada Teodorescu) nu va fi primit la marea petrecere care se pregătește, dar va deveni licuricii, o mică stea. Din păcate, ideea nu este exploatată, piesa se desface în mărunte peripeții.

Spectacolul pare pregătît cam în pripă. Acclăși Puiu Stoicescu, pe care l-am întîlnit,

la Botoșani, în vervă, în lumea visului Lăzuca, pune și aici bazele unui spectacol viu. Posibilitățile valorosului colectiv constăteau se întrevăd, în unele momente, dar rezultatul e încă necristalizat; iar cînd scena e plină de păpuși, domnește o oarecare dezordine.

● La BRĂSOV (*Aventurile lui Nepoțel* de Ana Predescu), considerate în sine, scenografia (Enikő Simo) e plăcută, iar interpretarea și minuirea, de bun nivel profesional.

Sub conducerea lui Liviu Steciuc, colectivul își pune în valoare potențialul artistic în recitalul *Pace, pămîntului*, o canava poetică întretesind episoade de istorie universală cu altele din istoria poporului nostru.

Chiar dacă cele două teme ale scenariului nu se leagă întotdeauna armonios, consecvența de preocupări a lui Liviu Steciuc în domeniul tehnicii animației de umbre, într-o modalitate aproape neabordată la noi, soldată cu unele deosebit de reușite imagini-șoc, merită stimă.

● La BRĂILA, prelucrarea Nelei Stroescu după *Harap Alb* a fost înscenată alternîndu-se aparițiile actorilor-prezentatori-povestitori cu fragmente interpretate de păpuși-personaje. Partea strict păpușărească se prezintă onorabil; nivelul general, însă, e al unui spectacol fără ambiții deosebite, iar momentele de așa-zisă comunicare actor-public imprăștiie atmosfera de farmec abia infiripată.

● Teatrul pentru copii și tineret din IAȘI s-a prezentat în competiție cu *M-am jucat într-o zi* de Andi Andrieș.

Presupunem că demersul regizoral al lui C. Brohnescu a fost ghidat de intenția de a contemporaneiza. Intenția se împlinește în comunicarea familiară dintre cele două personaje din planul real („eu” și „fetița”) și public. Utilizată excesiv, formula riscă să ducă la o vorbire inexpressivă, la o plastică nefinisată, parazitînd uneori însăși claritatea relațiilor scenice.

Procedul supradimensionării introduce expresivitate; în general, partea a doua a spectacolului, avînd mai mult farmec, produce spectatorilor o reacție de voioșie.

● Nivelul profesional al teatrelor BUCUREȘTENE „Creangă” și „Tăndărică” se confirmă prin spectacolele *Cine se teme de crocodil?* și *Pescarul și norocul*, asupra cărora revista „Teatrul” a referit pe larg.

Valeriu Grama